

RECORDS D'INFANTESA

Després de tres dies de cel gris trist, amb una pluja fina i constant. Una pluja que no impedia sortir de casa, però que no convidava gens a fer-ho. Uns dies d'arrossegar l'ànima i de pura melangia.

Avui, m'he despertat amb els raigs del sol que m'han reconfortat el cos i l'esperit. Embolcallada amb la flassada, contemplo el cel. Aquest cel de blau intens, absent de núvols, m'ha dibuixat un somriure als llavis i, just en aquest precís moment, he sabut que seria un dia molt especial.

M'he llevat plena d'energia i d'alegria. Una dutxa ràpida, roba i calçat còmode. La bossa amb el portamonedes, la llibreta, el bolígraf i el mòbil. Agafo les claus, surto de casa tancant la porta de cop i decideixo baixar els vuit pisos per les escales. Com quan era petita i feia curses amb els germans. “A veure qui arriba abans!” ens deien els pares. I jo sortia esperitada escales avall. Avui faig el mateix, corro i ric tota sola, però amb uns quaranta anys més.

En arribar a la porteria, els peus em duen cap a la pastisseria del barri, a tocar de casa. És la pastisseria de tota la vida, però els amos, igual que els meus pares, s'han fet grans i ja no hi son. Ara la porten els fills que, a més de seguir la tradició familiar, han ampliat el negoci amb una cafeteria on fan uns entrepans i un cafè deliciosos.

M'acomodo a la terrassa. Encara no fa prou bo per estar-s'hi, però hi toca el sol i em ve molt de gust.

La cambrera, que em coneix bé, ja em porta l'entrepà de llonganissa, el cafè amb llet (de civada) i el magazine dominical. Què més puc demanar? I m'he n'adono que segueixo somrient.

A la portada del magazine hi ha una fotografia de l'església de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges. Quant temps fa que no vaig a Sitges? No és un destí al que hi hagi anat molt sovint, però sí que és un lloc que em va captivar el primer cop que hi vaig ser. L'església mirant al mar, la platja de Sant Sebastià, el Palau de Maricel, el Museu del Cau Ferrat i tants altres llocs.

No m'ho penso més, acabo l'esmorzar, pago i vaig a buscar el metro que em duu a l'estació de Rodalies.

El viatge a Sitges és agradable, però sorollós. Moltíssima gent ha sortit de les seves llars per gaudir del sol, de l'aire net, del dia, com si fóssim cargols. Tothom està content, alegre i ens ho transmetem els uns als altres amb mirades i somriures, converses en veu alta i rialles. Sembla que estiguem de festa i només és un diumenge qualsevol, o no.

Arribo a Sitges i començo a caminar sense destí. Deambulo sense objectiu. Passejo sense fi. Així vaig passant per carrerons, places, el passeig, el port, deixant-me dur.

De cop, m'aturo davant un edifici que em crida l'atenció per les seves parets blanques, la pedra envoltant la porta, les reixes protegint les finestres i un rètol de forja que diu: CAU FERRAT.

Alguna cosa m'empeny a entrar. Un cop dins, l'espai em meravella. Començo pel vestíbul i arribo a la cuina-menjador . No puc evitar imaginar-me tots els artistes que van arribar a reunir-se en aquest espai. Allò deuria ser un brogit de converses, idees i expressions de tota mena. Miris on miris hi ha objectes de diverses expressions artístiques: ceràmica, dibuix, pintura, escultura, fusta...

Entro a la sala següent, la del brollador. De sobte, veig un seguit de dibuixos que em criden l'atenció. M'aturo al davant. És L'auca del senyor Esteve. No puc evitar que els ulls se m'humitegin i aflorin els records d'infantesa. Aquella auca em porta un record molt especial.

Quan era petita, per Nadal, els meus pares sempre ens havien dut als meus germans i a mi a portar la carta als Reis Mags. Uns dies abans de la cavalcada, un famós centre comercial situat a la Plaça Catalunya, convidava als patges reials per a recollir les cartes dels nens.

Aquell dia era una explosió d'emocions. Veies els ajudants dels Reis en persona, et preguntaven com t'havies portat i jo els explicava que m'agradaria aquella nina en especial, que seguiria portant-me bé, que no faria enfadar als pares i tantes promeses més.

Després anàvem al Carrer Petritxol a menjar xocolata desfeta amb melindros. Mmmmmm, era tan bona aquella xocolata! Encara ara puc sentir l'olor d'aquell dolç.

En acabat, sempre fèiem una volta pel barri gòtic. Els més petits ens agafàvem de la mà dels pares. Sovint, encara puc percebre l'escalfor de la mà del pare. Aquella mà gran, aspre, forta, que em feia sentir segura i protegida.

Abans de marxar del Carrer Petritxol era obligatori aturar-nos davant de L'auca del senyor Esteve. Aquella està feta amb rajoles pintades, però és exactament igual que la que tinc ara al davant.

Recordo que el pare ens demanava quina podria ser la història d'aquelles vinyetes. Aleshores, la mare i nosaltres ens inventàvem contes de tota mena, històries divertides i estrambòtiques. A veure qui la deia més grossa! Anys més tard, a l'escola, vaig llegir el llibre i vaig constatar que aquell argument no tenia res a veure amb cap de les nostres.

Estic endinsada en els meus records. Aleshores, sento una escalfor humida que regalima per les galtes i torno del meu viatge al passat. Somric enyorada.

Visitar aquest museu és un espectacle de cultura, una explosió artística, però, principalment, és un viatge en el temps. Jo he fet el meu particular, excepcional i inoblidable camí.

Ja soc a casa, al llit. És tard i estic cansada. Acluco els ulls. Sé que dormiré bé, encara amb el somriure als llavis, perquè avui ha estat un dia especial, únic.

Bona nit, pare. Bona nit, mare.

Pseudònim: Evànjolin

Modalitat Santiago Rusiñol